

1 af 7

Gudstjeneste søndag d. 5. januar 2020. Helligtrekongers
søndag

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Es 60,1-6 & Salme 72,1-7,10-14 & Ef 3,1-12 &
Matt 2,1-12

Musik: Anders Gustavsen-Sprotte.

Børnekirke: Lene Bræstrup

Teknik: søren Jantzen

Musik

Velkomst

Salme: Solen begynder at gløde (100 Salmer)

Bøn - Fadervor

Børnekirke

Omtaler og indsamling

Salme: De hellig tre konger

Bibellæsning

Tale

Salme: O, Gud ske lov for håbet

Bøn og lys

Musik

Salme: Dejlig er den himmel blå

Velsignelse

Prædiken søndag d. 5. januar 2019 - Helligtrekonger
Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.
Tekster: Es 60,1-6 & Salme 72,1-7,10-14 & Ef 3,1-12 &
Matt 2,1-12.

Julen står ikke længere for døren, da vi er ved at komme igennem den. Men den er ikke overstået endnu.

Faktisk er det sådan i den ortodokse del af kristenheden, at det er nu det for alvor trækker op til julefejring. Der bruger man nemlig stadig den gregorianske kalender, om tilsiger, at julen falder d. 6. januar. Man er enig om at juledag er Jesu fødselsdag, men her fejrer man Jesu dåbsdag, som man regner med er omkring den 6. januar.

Måske skal jeg lige indskyde, at Jesus ikke blev døbt som barn, men som voksen. Han har formodentlig være omkring 30 år, da han blev døbt af Johannes Døbereren i Jordan-floden.

Tilbage til Jesus fødsel.

Juleevangeliet læser vi fra Lukasevangeliet.

Lukasevangeliet ved vi, eller også ved vi det nu, er et dobbeltværk, som hænger uløseligt sammen med Apostlenes gerninger.

Lukas indleder sin lange fortælling med at sige, at evangeliet er en gennemgang af historien, sådan så Theofilus kan få hele øjenvidneberetningen, som han allerede er undervist i, på skrift.

Lukasevangeliet stadfæster tiden efter den romerske besættelsesmagt. Det var fra kejseren, der udgik en betaling om en folketælling.

Det var mens Kvirinius var statholder i Syren... og så kender vi resten af historien, ellers er I velkomne igen den 24. december.

Nu hopper vi til Matthæusevangeliet, og lægger med det samme mærke til, at der er forskel. Her lyder det, at da Jesus var født i Betlehem i Kong Herodes dage.

Nu er det de jødiske magthavere, som tiden regnes efter. Og egenarten hos Matthæus er klar, her skrives der til jødekristne.

Det ses f.eks. tydeligt i bjergprædiken, hvor vi har de klassiske, I har hørt det er sagt, men jeg siger Jer. Alting hos Matthæus har en referencen til en jødisk forståelsesramme.

Derfor er det også så underligt, at Matthæusevangeliet faktisk har historien om de tre vise mænd, der kommer fra en helt anden kultur og ikke mindst fra en anden tro. For hvis der er et skrift, som er centreret omkring de jødekristne, så er det Matthæus.

Ikke desto mindre er det her vi er. I den mest jødefokuserede evangeliefortælling om Jesus finder vi historien med de tre fremmede, som kom til Jesus.

De vise mænd, de hellige tre konger, de går under begge betegnelser. I det græske hedder de magoi... magere, så der er helt sikker noget mystisk ved dem. Sansynligvis har de besiddet viden indenfor både astrologi og astronomi. Disse vidensområder var ikke adskilte på Jesu tid, det er noget vi har fundet på i moderne tid.

Så ved vi om dem, at de har haft udsyn for andet end deres egen kultur og de har kendt profetierne om en

4 af 7

konge, som skulle fødes. Måske har de oven i købet kendt Esajas 60,6¹ siden de kommer med guld og røgelse.

De så stjernen fra deres hjemegn, og drog af sted. Det var modigt gjort, for en rejse på dette tidspunkt var kostbar og ikke mindst farlig. Der var ingen garantier for, at de kom tilbage.

Men dette var vigtigt, så de tog afsted. Så vigtigt at de var parate til at risikere livet, for at se hvad, eller rettere hvem, stjernen ledte dem frem til.

Jeg kan ikke vide, hvad der har ledt dig til kirke i dag. Måske et fremragende nyhedsbrev i fredags, som bare gjorde, at du måtte af sted. Men der er næppe med livet som indsats, at du er her.

Vismændene fik ikke et nyhedsbrev, men de så et lys i form af en stjerne på himlen, og den gjorde, at de bare måtte afsted. Op på kamelerne, og så af sted.

De skulle se og tilbede jøderne nyfødte konge. Men han var ikke født på slottet, så da de bankede på dør, mødte de en frustreret Herodes.

Der var ingen ny konge født hos ham. Han blev urolig, for han ville sidde på magten for enhver pris, og vi ved, at han satte gang i barnemordet i Betlehem, da vismændene snød ham og rejste hjem uden at give ham besked om, hvor barnet var.

¹ Es 60,6: Kameler i mængde flokkes hos dig, dromedarer fra Midjan og Efa, fra Saba kommer de alle sammen, de bærer guld og røgelse; de forkynder Herrens pris.

Vismændene oplevede at stjernen klart ledte dem.

Den flyttede sig på himlen og stod stille over huset, hvor Marie, Josef og Jesus var. Bemærk at Matthæus lader os vide, at mændene faldt på knæ og tilbad Jesus. Disse fremmede kom altså ikke bare som turister, der skulle tage den obligatoriske selfie, men de kom og tilbad, også selvom de langt fra var jøder - de var så fremmede, og religiøst urene, som man kunne være.

Egentlig er det tankevækkende at Maria og Josef lader dem komme i nærheden af deres barn. Men der har været en åbenhed for anderledes tænkende hos dem. Vismændene engagerede sig i historien om Gud, der ønsker at frelse verden.

Gaverne var der også. Guld, røgelse og myrra. Gaver, som ikke er typiske barselsgaver. Her er tale om symbolske gaver, gaver som gives til kongelige.

Guld, røgelse og myrra bruges blandt andet i den katolske kirke som symboler på Jesusbarnets natur. Guld symboliserer hans status som jødernes konge, mens røgelsen er et tegn på Kristi guddommelige natur: vi kan bede til Jesus og lade vore bønner stige op med røgelsen. Og endelig ses myrraen som symbolet på, at Guds søn også er menneske og dermed dødelig. Men guld, røgelse og myrra var især tidens og regionens kosteligste gaver, der sømmede sig som gaver fra tre konger/vismænd til et barn, der var noget helt særligt som de.

6 af 7

Der er god grund til at tro, at disse kostbare gaver finansierede familiens flugt - og ja, de var flygtninge - til Egypten, hvor Jesus levede sine første år.

Vi ved ikke meget om vismændene. Men intet menneske, der ikke er dybt berørt falder på knæ og tilbeder et spædbarn, med mindre man føler sig ansigt til ansigt med Gud.

Det tror jeg vismændene gjorde.

Da de, med deres baggrundsviden så stjernen lyse på himlen, da vidste de, at dette ville de for alt i verden ikke gå glip af. Det var så vigtigt for dem, at de var villige til at risikere livet for det.

Jeg synes, at vi her ved årets begyndelse kan lære af dem.

De ved, at det er vigtigt at følge stjernen, så de kaster sig på på kamelen, giver den et klask bagi og så går det ellers afsted.

De har en ide om, hvad de leder efter, men de ved det ikke, for når det handler om Gud, er der ingen som virkelig kan vide det, før vi står ansigt til ansigt.

Det fik de lov til. Og de faldt på knæ, og havde måske deres livs oplevelse.

De kom med deres kostbare orientalske gaver, som på mange måder var så forkerte i øjeblikket, men som måske var med til at gøre, at Jesus overhovedet overlevede længe nok til at blive verdens frelser.

7 af 7

Så min udfordring er, at vi hver især kigger op og ud.
Hvad er vores ledestjerne?

Jeg vil også udfordre til en tænkning, hvor tro er mere end hygge og menesker, man holder af at være sammen med. Jeg vil opfordre os til at tro, som gælder det livet, hvad det faktisk gør.

Til sidst vil jeg udtrykke mit håb om, at vi som kirke, menighed, enkeltpersoner tør følge vismændenes eksempel når vi ser stjernen.

Det er det eksempel, som siger op på kamelen og ud over stepperne.

Hvem ved, hvor vi ender, eller hvem vi kommer til at stå ansigt til ansigt med?

Amen.

Salme: O, Gud ske lov for håbet